

Szívhang

Szerelem ellen
nincs orvosság

Annie O'Neil

Szerelem receptre

Jennifer Taylor

Szívek háborúja

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Annie O'Neil, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A SZÍVHANG 728. eredeti címe: *Risking her Heart on the Single Dad*

(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

© Jennifer Taylor, 2005 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A Szívhang 729. eredeti címe: *The Forever Assignment*

(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• *Magyarra fordította:* Halász Kriszta

Nyomtatásban megjelent: a SZÍVHANG 728–729. számában, 2024

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-826-9

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Annie O'Neil

Szerelem receptre

1. FEJEZET

Kirri felnézett a felhőkarcolóra, és felragyogott az arca. Hihetetlen, hogy itt fog dolgozni, még ha csak másfél hónapig is.

Ráadásul az Orvosi Innovációs Központ nem csak kívülről volt lenyűgöző. A hatalmas épületben úttörőnek számító orvosi kutatások folytak. Talán az itteni orvosok felismerik azt, amit a bátyja nem. Nevezetesen, hogy az álmai valóra válhatnak, ha elég keményen dolgozik érte.

Kirrit nem érdekelte, hogy zuhog az eső, és ő úgy néz ki, mint egy ázott kutya. Elvégre nem azért jött a georgiai Atlantába, hogy jól nézzen ki, hanem hogy tanuljon.

Tavaszi volt, az idő párás és meleg. Otthon, Sydney-ben az emberek ilyenkor azon vitatkoztak, bekapcsolják-e a fűtést.

Mmm... Mélyen beszívta a levegőt, amely egészen más volt, mint az otthoni enyhén sós szellő. Itt inkább virágillat terjengett. Jázmin? Lonc? Kirrinek hat hete volt rá, hogy kiderítse – ha egyáltalán el fogja hagyni a labort. Egy csomó lángelme dolgozik ott, szóval valószínűleg úgy kell majd kirángatni őt onnan, amint véget ér a kutatói csereidőszak.

Még jobban hátrahajtott a fejét, és az eső ellenére tágra nyitotta a szemét. Innen, ahol állt, úgy tűnt, mintha az új munkahelye az égig érne. Az ultramodern üveg- és acélépület, amelyben a Piedmont Szülészeti és Újszülöttgyógyászati Klinika helyet kapott, az úttörő, jövőbe mutató, csúcstechnológiás orvoslás szimbóluma volt. Éppen a megfelelő hely Kirri számára, aki alig hitt a szerencséjének.

Mivel még mindig szenvedett az időeltolódástól, és túlságosan izgatott volt ahhoz, hogy aludjon, úgy döntött, inkább bejön. Kora reggel! Három nappal előbb a megbeszéltnél, mert valójában csak hétfőn kellett volna munkába állnia.

Otthon már lement a nap, a bátyja pedig kétségtelenül egyik dühös e-mailjét gépeli a másik után. Vagy csendben füstölög. Egyébként okkal, mert Kirri nem egyeztetett vele az elutazásáról. Így aztán nem is tudhatja, mit szól az ő távollétéhez.

Különben azonban mindent előkészített, és toborzott maga helyett más újszülöttsebész szakorvosokat, akik mind szívesen dolgoztak a bátyjával, Ausztrália „bébisuttogójával”.

A kutatás, amelyen Kirri dolgozott, nem illemta Harborside Termékenységi és Újszülöttgyógyászati Klinika profiljába. Holott bele kellett volna illenie, hiszen a cél az volt, hogy egészséges babák szülessenek.

Kirri kicsavarta a nedvességet a hajából, és letörölte az arcáról az esőt, miközben újra az épületre nézett, ahol neki és a kutatásának mentőövet kínáltak. Fent a tetőn éppen egy helikopter szállt le a felhők közül – nyilván vészhelyzet volt. A szívverése önkéntelenül is felgyorsult. Otthon napközben újszülöttsebészként dolgozott, szabadidejében pedig kutatással foglalkozott. Ez volt az élete, és élvezte. Egészen addig a pillanatig, amikor Lucius tiltakozni nem kezdett a laboratórium ellen. Éppen ezért Kirrinek kapóra jött az itteni kutatási feladatra szóló felkérés.

A Piedmont Szülészeti és Újszülöttgyógyászati Klinika ennek a kiváló egészségügyi intézménynek a legfelső emeletén kapott helyet. Nagyon okos döntés, gondolta Kirri. Innen a legrövidebb az út a tetőn lévő helikopter-leszállóhelyig, szóval itt vannak a legnagyobb biztonságban a klinika legveszélyeztetettebb betegek.

Szív- és tüdőgyógyászat, fül-orr-gégészet – mindenre volt szakember ebben az épületben. De csak a Piedmont Szülészeti és Újszülöttgyógyászati Klinikán végeztek műtéteket magzatokon és újszülötteken. Kirri a világ vezető neonatológusaival kerülhet majd kapcsolatba, amit alig várt.

Éppen, amikor belépett volna az épület előcsarnokába, egy férfi rohant el mellette, és nekiment a vállának.

Kirri megtántorodott, és elveszítette az egyensúlyát.

A férfi egyik kezével elkapta a karját, hogy el ne essen, a másik kezével egy esernyőt tartott a

magasba.

Milyen vonzó fickó volt! Jóvágású, ugyanakkor határozottan intelligens arcú.

– Elnézést, hölgyem... Ugye nincs semmi baj? – érdeklődött Superman.

Kirri valami érthetetlen dolgot motyogott.

– Nem sérült meg, ugye? – ismételte meg a férfi, de Kirri egy szót sem tudott kinyögni válaszként.

Vajon miért? Elvégre harminchét éves volt, és magasan képzett sebész. De ahogy belenézett abba a csokoládébarna szempárba, teljesen elolvadt. A férfi ugyanis pont az ő esete volt.

De nem, ez ostobaság! Neki nincs „esete”. Legalábbis most nincs. Ehhez egyszerűen túl sok a dolga.

Mindazonáltal az ismeretlen lenyűgözte. Atletikus testalkatú fickó volt, koromfekete haja a halántékánál kissé már őszült, klasszikus arcvonásait bármelyik színész megirigyelhette volna. És az a szexi gödröcske az állán! Meg azok a sötétbarna, aranylóan csillogó szemek!

Kirri nem tudta, miért és hogyan, de a jóképű ismeretlen egy pillanatig mintha egyenesen a szívébe látott volna.

Aztán a következő másodpercben már idegenek voltak megint. A férfi bocsánatkérő mozdulattal átnyújtotta neki a nagyméretű esernyőjét.

– Szeretnék hivatalosan is bocsánatot kérni öntől. Felajánlhatom ezt mint kárpótlást az udvariatlanságomért?

Azzal eltűnt az épületben.

Hűha!

Kirri az esernyő fogantyújára, majd a toronyház bejárati ajtajára nézett, és bement. Abban a pillanatban csipogott egyet a bőr hátizsákjában lévő telefonja. Előkotorta, és elolvasta az üzenetet.

A fenébe! A bátyja tényleg nem örül, hogy ő faképnél hagyta. De Kirri úgy döntött, nem vesz róla tudomást. Ehelyett kihúzta magát, és megnyomta a lift hívógombját, hogy felmenjen a világ egyik leghíresebb kutatási központjába. A Piedmont Szülészeti és Újszülöttgyógyászati Klinikán végre nem a testvére lesz a főnöke. Mostantól számítva másfél hónapig – hála a titokzatos dr. Ty Sawyernek.

Ez a vezető újszülöttgyógyász valahogy tudomást szerzett Kirri kutatásairól, és az egyik kollégáján keresztül felajánlott neki egy csereprogramot. Kirri hat hétig dolgozhat az atlantai klinikán, amennyiben később ugyanannyi időre fogadják Ausztráliában az egyik itteni dolgozót.

Kirrinek negyvenkét napja volt rá, hogy bizonyítson a bátyjának. Lucius most legalább tizenötezer mérföldre volt tőle, és bár valószínűleg csak jót akart, amikor megpróbálta eltéríteni őt a kutatásától, mélyen legbelül Kirri érezte, hogy neki van igaza. Úttörő lehetne az újszülöttintenzív-ellátás terén. A mesterséges anyaméh technológiája a kulcs, még akkor is, ha ez egyelőre eléggé hihetetlenül hangzik.

Tehát most új ország, új klinika következik, gondolta Kirri. Tudta, egyedülálló lehetőséget kapott, hogy megbizonyítsa a bátyjának: nem csupán álmokat kerget. Reményt akart adni azoknak a nőknek, akiknek a terhesség megtartásával volt problémájuk. És néha csak távol kell lenni a kritikusoktól, hogy az ember bizonyíthasson.

Határozottan elindult a klinika bejárata felé, és mindent megtett, hogy elnyomja idegességét.

– Jól van, dr. Sawyer?

Ty, aki éppen a kezét mosta, felnézett a csapról, és összeráncolta a szemöldökét.

– Igen, persze.

Amanda, a csapat egyik legjobb szülésznője elég jólismerte őt. Észrevette rajta, hogy történt valami, pedig már jó néhány perc telt el azóta, hogy Ty összefutott azzal a rendkívüli nővel. Ragyogó kék szempár, hosszú, esőáztatta, vörösesbarna haj. Fényes, rózsaszínű ajak...

Ty azonnal erős vonzalmat érzett iránta. Nemcsak azért, mert csinosnak találta, hanem mert úgy tűnt számára, mintha a lelki társával találkozott volna. Azt hitte, soha többé nem fog így érezni, mióta...

Bár továbbra is buzgón mosta a kezét és az alkarját, észrevette, hogy Amanda még mindig őt

nézi.

Mivel továbbra is hallgatott, a nő megkérdezte:

- Szeretné, ha még egyszer elmondanám a részleteket?
- Ó, igen, megköszöném!

A hamarosan kezdődő műtét részletei... Éppen erre volt szüksége, hogy elterelje a gondolatait azokról a ragyogó kék szemekről, amelyek miatt úgy érezte, mintha újra megtalálta volna rég elvesztett szerelmét. Örület, mert csak egyszer érezte ezt a szerelmet, de...

Ty lerázta magáról a gondolatot. A felesége volt az egyetlen igaz szerelme.

Benézett az üres műtőbe. A légi mentők mindjárt megérkeznek a beteggel; látta a helikoptert leszállni.

A várandós Mary Lingford körülbelül száz mérföldre lakott Atlantától, ezért hozzák helikopterrel. Mivel itt a csúcsforgalom hajnali négykor kezdődött, el akarták kerülni annak kockázatát, hogy a mentőautó útközben dugóba kerüljön. A negyvenhárom éves Mary terhessége a kora miatt eleve magas kockázatúnak számított. A huszonhetedik hétben járt, és tegnap egy ultrahangvizsgálat során felfedezték, hogy születendő kisfiának végzetes szívproblémája van. Hipopláziás bal szívfél szindróma. Ötezerből egy csecsemőt érint ez a rendellenesség, melyet feltétlenül műteni kell.

Ty megfordult, hogy a műtősnő segítsen neki felvenni a köpenyt.

- Tudnom kellene, milyen gyógyszereket kapott a szállítás előtt.
- Már megkérdeztem, és azt mondták, nem kapott semmit. Ránk bízták a dolgot.

Ty elmosolyodott. Amanda mindig lelkiismeretes volt, még akkor is, ha hirtelen kellett beavatkozniuk, és nem állt rendelkezésre sok idő a felkészüléshez. Remélhetőleg ma nem lesz szükség a szülésznői képességeire, de a jelenléte akkor is kötelező volt. Ty számára mindig a páciensei biztonsága volt a legfontosabb, és ott dolgozott, ahová a legtöbb sebész nem mert volna behatolni: közvetlenül az anyaméhben.

Amanda egy biccentéssel a műtő felé mutatott, ahová az imént gurították be a beteget. Úgy tűnt, kezdődhet a műtét.

Tynak összpontosítania kellett. Ez segített neki átvészelni az elmúlt néhány évet a munkában, a lánya gondozásában és a családja körében. Ez volt élete három fő pillére.

Ahogy belépett a műtőbe, megcsörrent a telefon. Amanda vette fel.

- West doktornő bejöhet a műtőre?

Ty meglepetten nézett fel.

- Már itt is van?

Amanda bólintott.

– Nem tud aludni, valószínűleg az időeltolódástól. Azt mondja, segítene megérteni neki a klinika szellemiségét, ha jelen lehetne. Jöhet?

A férfi bólintott.

- Miért ne?

Érdekes... Ty tudta, hogy dr. West sebész, de a kutatási feljegyzései alapján inkább laboratóriumi tudósnak gondolta. Nyilvánvalóan tévedett, de ez összességében jó hír.

Boldoggá tette, hogy egy gyakorló sebész ennyire lelkesedik a témáért.

Amanda befejezte a hívást, Ty pedig először üdvözölte a kismamát, majd beszélt az altatórvoval. A megfelelő érzéstelenítés rendkívül fontos volt ennél a beavatkozásnál.

– Nálunk, Ausztráliában igyekszünk az érzéstelenítő mennyiségét a lehető legjobban lecsökkenteni, nehogy kockáztassuk az anya és a gyermek egészségét – mondta egy női hang a bemosakodó helyiségben, jól felismerhető ausztrál akcentussal.

Mindenki megfordult. Ty mellkasa pedig hirtelen összeszorult, amikor tekintete az üvegen keresztül találkozott a már ismerős kék szempárral. A nőével, akinek az esernyőt adta. Aki hosszú idő óta először eszébe juttatta, hogy még mindig férfi.

Igen, a teste váratlanul reagált erre a csinos ismeretlenre, pedig öt hosszú éve meg volt győződve arról, hogy soha többé nem fog így érezni senki iránt.

Az új kolléga kissé zavartan folytatta:

– Üdvözlök mindenkit. Elnézést, tudom, hogy nem kellene beleütnöm az orromat mindenbe, amíg nem kapok megfelelő eligazítást. De feltételezem, az a cél, hogy a baba még egy darabig ott maradjon, ahol van.

Szóval ő dr. Kirrily West?

Miért beszél az altatás mikéntjéről, amikor a rendkívül stresszes páciens még ébren van?

Ty megnyugtatóan megérintette a kismama vállát, és halkán odaszólt neki:

– Van egy új sebészünk, aki most érkezett, de ő csak megfigyelő lesz. Ne aggódjon miatta.

Mary némán bólintott, de kétkedve összevonta a szemöldökét.

Ty ismét a bemosakodóhelyiség felé pillantott, készen arra, hogy alaposan elbeszélgessen az új orvossal.

Kirrily West a bőrkabát és a könnyű szoknya helyett most műtősruhát viselt.

Ty megbámulta, amikor összefogta vörösésbarna haját, és kék sebészsapkája alá dugta a lófarkát.

Meglepődött, amikor kiderült, ki ő, mert azt hitte, hogy idősebb. A magzati helyreállító sebészetről való tudása a jóval idősebb kollégákéval volt egyenértékű. Persze ez még nem magyarázza meg, miért számított Ty egy slampos könyvmolyra. Attól, hogy valaki okos, még nem törvényszerű, hogy előnytelen külsejű legyen...

Kirrily West időközben bemosakodott, belebújt az egyszer használatos műtőköpenybe, amelyet egy nővér megkötött a derekán, aztán ismét megnyomta a távbeszélő gombját.

– Van valakinek ötlete az altatással kapcsolatban?

– Dr. Sawyer? – Mary megragadta a sebész kezét. – Igaz, amit ez a doktornő mond?

Ty Kirrily Westre nézett, és élesen válaszolt:

– Mivel a kismamánk, Mary még ébren van, talán okosabb lenne meggyőzni róla, hogy biztonságban lesz a gyermeke. Nem hiszem, hogy van értelme aggodalmat kelteni benne.

Azzal a várandós nőhöz fordult.

– Mary, higgye el, hogy mint mindig, most is a gyermeke biztonsága a legfontosabb számunkra. Ez nem jelenti azt, hogy ez rutinműtét lesz. Ez egy különleges beavatkozás. De ez a legjobb hely, ahol a beavatkozást elvégeztetheti, és biztos lehet benne, hogy mi mindenre gondosan ügyelünk. Különösen az altatásra.

Mary azonban még mindig aggódott.

– De mire gondolt a doktornő? Az altatás árthat a babámnak? Ha ez a műtét beindíthatja a szülést, akkor nem akarom! – Azzal megpróbált felülni a hordágyon.

Ty legszívesebben megsemmisítő pillantást vetett volna Kirrily Westre, de visszafogta magát. Ehelyett megnyugtatóan megszorította Mary kezét. Mindketten tudták, hogy az asszonynak valószínűleg ez az utolsó esélye, hogy gyermeke szülessen. És neki nem állt szándékában cserben hagyni.

– Mint mondtam, mindent alaposan átgondoltunk, hogy az eljárás a lehető legbiztonságosabb legyen mindkettejüknek. Tokolitikumokat fogunk használni, kifejezetten a koraszülés megelőzésére kifejlesztett gyógyszereket. És korábban hallottam, hogy a mentőcsapat tegnap este H2-blokkolót adott önnek, ami szintén segíteni fog ebben. – Egyenesen Kirrily West szemébe nézett az üvegen át. – Akar még valamit mondani, doktornő?

Kirri nyelt egyet. Egy ilyen megjegyzésért a bátyja azonnal kidobta volna a műtőből. Kirri spontán problémafelvetésnek nevezte volna, amit csinált, a testvére azonban meggondolatlan ostobaságnak.

Eddig mindig azt hitte, hogy valahol mindkettejüknek igaza van. Most azonban egyértelműen hibát követett el. Hogy a fenébe nem vette észre, hogy a beteg még mindig ébren van?!

Nyilván azért, mert fel akarta hívni magára a szexi sebész figyelmét, akivel a kórház előtt összefutott. De legalább dr. Ty Sawyer, aki a Piedmont Klinikát vezette, nincs itt. Mégis, Kirri sejtette, hogy aligha kelthetett volna rosszabb első benyomást.

Bűntudatosan még egyszer megnyomta könyökével a házi telefont.

– Még mindig bemehetek?

– Csak mint néző – felelte a férfi kurtán.

Túl lelkes volt, túlságosan is meg akarta mutatni, hogy kiérdemelte a meghívást és a business osztályú repülőjegyet. Meg a fantasztikus lakást Atlanta központjában, a hozzáférést a világ egyik legjobb kutatólaboratóriumához, no és a hat értékes hetet, amelyet a bátyjától távol tölthet, hogy még egy utolsó esélyt adjon a projektjének, mielőtt eldönti, feladja-e vagy sem.

Az álma beteljesítése egy másik, beteljesületlen álmom pótlására – ezzel töltötte Kirri az elmúlt néhány évet.

Egy pillanatra lenézett lapos hasára, majd gyorsan felkapta a fejét.

Elég volt az érzelmekből! Elfojtotta az idegességét, és belépett a műtőbe. Akárki is ez a sebész, neki sajnos eddig nem sikerült lenyűgöznie. Oldalra húzódott, míg a csokoládészemű orvos tovább beszélgetett a kismamával. Bár százszázalékos garancia semmire sincs, megígérte, mindent megtesz, hogy legalább kilencvenkilenc százalék bizonyossággal sikerüljön a műtét. Ezután váltott néhány szót az altatórívossal. Nyugodt volt, hozzáértő és nagyon kedves. Kirrit nem volt könnyű lenyűgözni, de ez az ember igencsak meggyőző volt.

– Hova állhatok? – Egy pillantással felmérte a kis csoportot. Három férfi és három nő volt a műtőben, mindannyian műtősruhában. De csak egy volt közülük, akinek a tekintetétől egy pillanatra megállt a szíve.

Az egyik műtősnő a dr. Csokiszemmel szemben lévő helyre mutatott.

– Dr. Sawyer szereti, ha van ott valaki, akire szükség esetén támaszkodhat.

Dr. Csokiszem lenne dr. Sawyer? Ó, jaj! Hiszen ez rémes! Miért is nem volt róla fénykép a honlapon? Az olyan híres sebészek, mint ő, általában telerakják a fényképeikkel a honlapjukat és a cikkeiket. Miért pont ő fél a fényképezőgépektől?

Kirri próbálta összeszedni magát. Valószínűleg alaposabban utána kellett volna néznie. Nem mintha lemondta volna a csereprogramot, ha tudja, hogy ilyen vonzó férfi a leendő főnöke. Otthon is rengeteg vonzó férfi járt a klinikájukra. Többnyire a csinos feleségüket kísérték el, hogy együtt kérjék a híres „bébisuttogó” tanácsát, és megszülessen végre az áhított gyermek, amikor az anyuka karrierje már lehetővé tette.

A szerencsések megtehetik, hogy kedvük szerint tologassák, halogassák a terhességet. Mások bezzeg már a kezdet kezdetén tisztában vannak vele, hogy a gyerekszülés számukra lehetetlen.

Kirri gyorsan elhessegette ezeket a gondolatokat. A mai nap nem a bátyja mágikus képességeiről szól, hanem arról, hogy ő új életet kezd.

Dr. Csokiszem tehát az új főnöke... Így is jó. Vett egy nagy lélegzetet, hogy megnyugodjon, és figyelte, ahogy elkezdődik a műtét.

Néhány órával később tudott ismét fellelegezni, ugyanis alig kapott levegőt, miközben Ty Sawyert nézte. Ez nem is sebészet volt, hanem valóságos művészet. A férfi hihetetlen közügyességről és tehetségről tett tanúbizonyságot. Nem csoda, hogy az emberek özönlöttek a klinikájára.

Miután végzett, Sawyer alig észrevehető pillantást vetett Kirri felé, majd a páciensét a lábadozóba kísérte. Később friss, sötétzöld műtősruhában tért vissza, mely nagyon jól állt az arcszínéhez. Dr. Sawyer határozottan úgy nézett ki, mintha latin-amerikai vér csörgedezne az ereiben. Ez megmagyarázná a fényes fekete haját és a sűrű, sötét szempilláját.

Anélkül hogy ránézett volna, a férfi intett Kirrinek, hogy kövesse. A doktornő azon gondolkodott, hogyan tudná feldobni a fagyos hangulatot.

– Hogy van a kismama és a baba? – kérdezte, miközben futólépésben haladt mögötte.

– Jól. A műtét sikerült, és a kilátások is pozitívak. Ha a kisfiú nagyobb lesz, valószínűleg további műtétekre lesz szüksége, de az életét egyelőre sikerült megmenteni.

Amikor Ty Sawyer megszólalt, Kirri úgy érezte, mintha meleg vajkaramella folyna végig a nyelvén. Imádta új főnöke georgiai akcentusát. Egyébként szép szája van, gondolta most, hogy újra maszk nélkül látta. Férfi létére telt ajka szinte érzéki volt. Könnyen el tudta képzelni, ahogy a nyelve...

Nem, ebből elég!

Lesétáltak a lépcsőn, és egy ajtón át egy másik folyosóra léptek. Ez az emelet csendesebbnek

tűnt, mint a műtőé; nyilvánvalóan ez volt a kutatási részleg.

Kirri szívverése felgyorsult, ahogy próbált lépést tartani Ty Sawyerrel.

Támadt egy ötlete.

– Nincs véletlenül önnél a baba EKG-ja? Amely alapján a diagnózist felállították.

A férfi lelassította a lépteit.

– Benne van a számítógépes rendszerünkben. Miért?

Kirri megvonta a vállát.

– Az ilyesmi nagyon érdekel. – A férfira pillantott, és úgy döntött, minden aggodalmát félreteszi. Elvégre ma már úgyis hülyét csinált magából. Hogyha már lúd, legyen kövér. – Van egyfajta gyűjteményem.

– EKG-kból?

– Igen. – A nő bólintott. – Egyszer egy tizenöt hetes magzatnál diagnosztizáltam hipopláziás bal szívfél szindrómát.

Dr. Sawyer elismerően füttyentett.

– Az nagyon korai.

Kirri elégedetten elmosolyodott. Amennyire ő tudta, ennél fiatalabb magzatnál még soha senkinek nem sikerült ezt a kórt felismernie.

– Szerencsém lehetett, vagy különösen jó a fülem. Mindenesetre van egy csomó felvételem mindenféle magzati korból, sokféle diagnózissal. Gondoltam, érdekes lenne megnézni ezt is. Vagyis inkább meghallgatni.

– Rendben, de előbb...

Aha, most jött a dorgálás a korábbiakért!

Ty megállt egy ajtó előtt, keresztbe fonta a karját, és összevonta a szemöldökét.

– Legközelebb, ha előkészül egy műtétre, legyen figyelmesebb. És ne feledje, hogy nem kérdőjelezheti meg a felettese döntését. Aki jelen esetben én vagyok.

Kirrinek uralkodnia kellett magán, hogy ne forgassa a szemét. Igen, elszúrta, de ő maga is képzett és gyakorlott sebész volt, és nem szerette, ha lekezelik. Szerencsére az elkövetkező hat hétben csak a laborban fog dolgozni.

– Ennyit erről. – Ty mintha megkönnyebbült volna, hogy letudta a rendreutasítást. – Engedje meg, hogy megmutassam a laboratóriumunkat, West doktornő.

– Ó, ez a megszólítás túlságosan is hivatalos, nem gondolja? – kérdezte nevetve Kirri.

Ty azonnal tudta, hogy felesleges volt megdorgálnia Kirrily Westet. A tekintetéből látta, hogy az a típus, aki egyébként is folyton magában keresi a hibát.

– Hívjon Kirrinek – kérte a nő. – Ez egy fokkal jobb, mint a Kirrily, ami olyan, mint egy kiütéses betegség neve, nem?

Inkább olyan, mint egy énekesmadár csicsergése, gondolta Ty.

– Jól van, Kirri. Akkor most bemutatam a kollégáknak a laborban. Jöjjön! ... Emberek, bemutatam Kirri West doktornőt!

– Helló, én Malachy vagyok. – Az idősebb férfi félénken nyújtott neki kezét. Kirri lelkesen rázta meg a jobbját.

– Örülök, hogy megismerhetem. Kirri vagyok. Ez a Kirrily rövidítése, és sokkal jobban szeretem, mint a teljes nevemet.

Malachyn kívül Joséval, Nathannal és a többiekkel is megismerkedett, és Ty közben figyelmesen nézte. Nem tetszett neki, hogy a lány mindenkivel fesztelenül nevetgél, csak vele tartózkodó. Az összes munkatársat alaposan kikérdezte a projektről, és kérte, hadd olvassa el az összes dokumentumot, hogy lássa, pontosan hol tartanak.

Mint egy hurrikán, úgy söpört végig a laboron. Micsoda életkedv, micsoda lelkesedés! Persze én is ilyen voltam valamikor, gondolta a férfi.

Végigsimított rövid haján, majd megdörzsölte a tarkóját. Valószínűleg az új kollégája iránt érzett vonzalom az oka, hogy így összezavarodott.

Micsoda nap!

Odaadta az esernyőjét egy vadidegennek, mert olyasmi történt vele, amiről nem gondolta volna, hogy lehetséges. Látott valamit Kirri szemében, ami mélyen megérintette. Valamit, ami reménnyel töltötte el.

Majd eljön az is, drágám. Lehet, hogy eltart egy darabig, de megtörténik. És ha belép az életedbe valaki, aki iránt ugyanígy érzel, lépned kell. Nem engedheted őt elmenni.

Ahogy eszébe villantak a felesége szavai, Ty úgy érezte magát, mint akit gyomorszájon vágta. Évek óta ez volt az első alkalom, hogy egyáltalán felidézte ezeket a mondatokat, pedig Gemma halála után sokáig más sem járt a fejében, csak ez. Főleg azért, mert lehetetlennek érezte, hogy legyen egy másik nő, akit úgy tud majd szeretni, mint Gemmát. Igazából biztosra vette, hogy a felesége tévedett. Nem fogja újra megtapasztalni a szerelmet.

Közel öt év telt el azóta, hogy Gemma rákban elhunyt. Azóta Ty életében nem volt szerelem, „csak” szeretet: imádta a kislányát, Talullah-t, és persze a családját. Négy lánytestvére és a szülei Gemma halála után többé-kevésbé hozzá költöztek. Miután rendeződött a helyzet, és Lulu kicsit nagyobb lett, fokozatosan kivonultak az életükből, de a család így is gyakran összejött, és közel álltak egymáshoz. Ez a szeretet elég is volt, legalábbis az elmúlt öt évben.

Ty nem is készült változtatni ezen. Egy elázott nőnek esernyőt adni aligha lehet az első lépés az oltár felé.

– Igaz, dr. Sawyer?

Zavartan rábámult a kutatótársaira és Kirrire, akik kérdően néztek rá.

– Elnézést, mi volt a kérdés?

Kirri szégyenlősen felnevetett.

– Mondtam, hogy úgy néztem ki, mint egy ázott kutya, amikor megismerkedtünk, maga pedig, akár egy rettenthetetlen lovag, megjelent az épület előtt, és a megmentésemre sietett.

Amikor Ty nem szólt semmit, folytatta:

– Az esernyővel – tette hozzá magyarázóan, a többiek felé fordulva. – Az volt a hab a tortán.

– Milyen tortán? – A férfi láthatóan teljesen összezavarodott.

– A torta jelen esetben az a csodás lehetőség, hogy a következő másfél hónapban a kutatócsoportjában dolgozhatok – mondta Kirri, mintha ez lenne a leginkább magától értetődő dolog a világon.

Ty ismét hallgatott.

– Rendben, úgy látom, itt az ideje befognom a számat. – Kirri összedörzsölte a kezét. – Mutatnának nekem egy üres íróasztalt? Úgy értem, egy olyat, amire letehetem a méhemet.

Ez volt az a pillanat, amikor Ty elhagyta a kutatólabort.

Kirri értetlenül nézett utána.

– Mindig ezt csinálja?

– Mit? – kérdezte Gloria, a hozzá legközelebb álló kolléga.

– Hogy csak úgy eltűnik. Szó nélkül lelép. – Kirri azt remélte, hogy bocsánatot kérhet a férfitől, amiért idiótán viselkedett a múltban. És a gáncs nélküli lovaggal kapcsolatos megjegyzéséért is. Meg mert összezavarta a vég nélküli fecsegésével. Ha ez így megy tovább, hamarosan sok-sok dologért kell bocsánatot kérnie.

– Ó, ne aggódjon miatta, kedvesem! – vélte Gloria. – Örül magának. Csak félénk.

– Szerintem inkább szórakozott – mondta Malachy.

– Valószínűleg megcsipogtatták – találgatta egy másik munkatárs. – Ma rettentően nagy a forgalom a múltban.

Aztán hirtelen mind elhallgattak. Végül Gloria törte meg a csendet.

– Az az igazság, hogy én még soha nem láttam ilyennek.

– Milyennek? – Kirri szeretett volna minél többet megtudni az új főnökéről.

– Ilyen csendesnek – válaszolta Malachy, és Gloria egyetértően bólintott.

– Nem egy szószátyár ember különben sem – mondta egy másik nő, akit Leigh-nek hívtak. – De

azért nem szokott ennyire... hallgatag lenni. – Megvonta a vállát, és így folytatta: – Talán most különösen sok a dolga. Sűrű volt a hét, és Stella szerint a jövő hét még sűrűbb lesz.

– Ki az a Stella? – akarta tudni Kirri.

– Az egyik műtősnő – válaszolta szinte egyszerre mind a nyolc munkatárs.

– Biztos vagyok benne, hogy ma ott volt ő is a műtőben – tette hozzá valaki.

Gloria megkopogtatta a legközelebbi asztalt.

– Tegye le ide a táskáját, aztán rendesen megmutatjuk a labort. Mindannyian nagyon kíváncsiak vagyunk a kutatásaira. És alig várjuk, hogy megmutathassuk a mi kicsikénket.

Kirri felnevetett.

– A 3D-s nyomtatóra gondol?

Gloria elmosolyodott.

– Szerintem nem azért repülte át a fél világot, hogy egy Petri-csészét nézegessen.

Kirri azonnal a szívébe zárta az egész csoportot. A Petri-csészéknek megvolt a helyük a kutatásban, de a 3D-s nyomtatók olyan új lehetőségeket kínáltak a modern orvostudományban, mint semmi más.

Levette a válláról a hátizsákját, körbehordozta a tekintetét a teremben, és elmosolyodott.

– Alig hiszem el, hogy tényleg itt vagyok!

– Dr. Sawyer az innovatív orvoslás híve – felelte Nathan. – Szóval jól mondta: egy gáncs nélküli lovag, fényes páncélzatban.

Gloria nevetve megrázta a fejét.

– Jöjjön, kedvesem! Előbb igyon egy kávét vagy teát. Aztán mindent elmesélhet a babanövesztő tarisznyájáról.

Kirri is felnevetett.

– Remek név. Ezután én is így hívom majd.

Kisétáltak a laborból a kis konyhába, ahol már zúgott a kávéfőző.

– Nyilván ön is tudja, hogy a mesterséges méh létrehozása mindenféle etikai kérdéseket vet fel, és a probléma megoldása valószínűleg éveket, ha nem évtizedeket vesz igénybe. Ezért a koraszülöttek túlélését elősegítő, tisztán biokémiai elemekre korlátozódó megközelítés tűnik a leggyorsabb útnak az érdemi előrelépéshez.

Gloria rápillantott.

– De azért nem számít nagy áttörésre a következő néhány hétben, ugye, kedvesem?

– Ó, nem – füllentette Kirri. – Csak bontogatom a szárnyaimat.

Azért, hogy áttörést érhessen el. Mert csak akkor kaphat némi figyelmet és támogatást a saját, meglehetősen primitív kutatólaboratóriuma otthon, Ausztráliában.

– Jó döntés. – Gloria kivett két bögrét a szekrényből, és mindkettejüknek töltött kávét. – Dr. Sawyer határozottan támogatja az ilyen megközelítést. A szakterülete a sebészet, de nagy híve az újításoknak. A beavatkozásai során gyakran vállal olyan kockázatot, amelyet mások nem. Szóval szerencse, hogy így egymásra találtak. – Gloria átnyújtott neki egy kávécsészét. – Bemutatná nekem nagy vonalakban a babanövesztő tarisznyáját?

– Képzelsen el egy 3D-s nyomtató által előállított méhet, amelyet egy mikrofluidikus sejtréteg borít, és amely tulajdonképpen az inkubátor helyettesítésére szolgál.

– Jó! – Gloria bólintott. – És hogyan magyarázná ezt el egy laikusnak?

Kirri ivott egy kortyot a forró kávéból, egy pillanatig gondolkodott, majd így válaszolt:

– A babanövesztő forradalmasítja a koraszülöttek túlélési esélyeit, és támogatja a frissen szült anyák felépülését.

Gloria elégedetten bólintott.

– Alig várom, hogy részese lehessen ennek a projektnek! – Elismerően megemelte a csészéjét.

– Üdv a fedélzeten, Kirri! Legyen gyümölcsöző a kutatása! És ne törődjön dr. Sawyerrel. Az esze mindig valami máson jár, kivéve persze a műtőben. – Rákacsintott Kirrire, majd kilépett a folyosóra, és onnan a laborba.

Körülbelül hat évvel ezelőtt volt egy férfi, akiről azt hitte, hogy az övé, és az egész életét vele fogja tölteni. Egészen addig a napig, amíg Kirri el nem mondta neki, hogy nem lehet gyereke. És amikor megtette, a férfi egyik pillanatról a másikra eltaszította.

Kirri bármire hajlandó lett volna, hogy életben tartsa a kapcsolatot. Örökbefogadásra, nevelőszülőségre. Vagy hogy béranyát alkalmazzanak. De a férfi csak a fejét rázta, és azt mondta neki, hogy minden hiába, úgysem lesz belőle soha megfelelő anya. Addig nem, amíg a munkája a legfontosabb számára, meg az, hogy szakmailag felvehesse a versenyt a bátyjával.

Mégis mi rossz van abban, ha valaki a legjobb akar lenni? Ha el akar jutni oda, ahová az elismert és sikeres testvére már eljutott?

Ez a gonosz megjegyzés különösen szíven ütötte, mert kislány kora óta bántotta, hogy bárhogya is igyekszik, nem képes megfelelni az apja elvárásainak.

Miközben Kirri visszasétált a laborba, belekortyolt a forró kávéba, és arra gondolt, hogy semmi értelme most ezeken a dolgokon gyötrődni. Az ő feladata az, hogy segítsen más nőknek, akiknek lehet gyerekük. Nőknek, akik olyan életet élhetnek, amilyenre ő is vágyott. De ez csak akkor lehetséges, ha tényleg odateszi magát.

2. FEJEZET

Három nappal később Kirri végre magától ébredt reggel, méghozzá a megfelelő időpontban – és ebben valószínűleg nem kis szerepe volt a friss kávé illatának.

Ki gondolta volna, hogy ilyen hasznos lehet egy időzítővel ellátott kávéfőző?

Eltekintve attól a tényről, hogy már az első napon leégette magát Ty előtt, elégedett volt a dolgok alakulásával. Csodálatosan felszabadító érzés volt, hogy itt nem Lucius West kishúgát látják benne. Bárhová is ment, csak egy doktornő volt a sok közül, egy kolléga laborköpenyben. Nem kellett bizonyítania senkinek semmit. Kivéve persze egy bizonyos elképesztően vonzó, csokoládébarna szemű orvost...

Mert dr. Sawyernek igenis bizonyítani akart. Az elmúlt napokban azonban alig látta őt – igaz, hétféve volt. Vele ellentétben Ty Sawyernek van magánélete. Valaki várja otthon.

Kirri gyorsan elhessegette a gondolatot. Nem flörtölni van itt, hanem dolgozni.

Az ébresztőórára pillantott. Ideje felkelnie. A tágas, modern, csupa ablak lakás, amelyet a klinika biztosított neki, és ahonnan lélegzetelállító kilátást nyílt Atlanta központjára, sőt azon túlra is, csodálatos otthona lesz az elkövetkező hat hétben.

Kirri egyelőre alig látott valamit a városból. A hétfégét arra használta, hogy átolvassa a kutatólabor összes aktuális projektjének dokumentumait, és lenyűgözte, amit megtudott. A magzati fejlődés minden területével foglalkoztak, olyan átfogó és bonyolult témákat vizsgáltak, mint az újszülöttkori alkoholfüggőség, az apai stressz az újszülött-intenzívosztályon, az oxigén fiziológiája, és szinte minden mással is, ami a koraszülött babáknak nagyobb esélyt ad a túlélésre.

Miután nagyot kortyolt a forró kávéból, Kirri vágyakozó sóhajjal nézett ki az ablakon a klinika felé. Hát igen. Ty Sawyer doktor mély benyomást tett rá.

Ő meg olyan hülyén viselkedett! Megkérdezte, hová teheti le a méhét... Mi a fenét képzelt?

Nem csoda, hogy a jó doktor elmenekült a kutatólaborból. Azóta pedig alig látta.

Letette a kávésbögrét, és helyette nagyot kortyolt a turmixából.

Önámító italnak nevezte a bátyja, mert Kirri rendszerint a laborban átvirrasztott éjszakák után fogyasztotta.

– Látom, megint magadat hitegetted egész éjjel, alvás helyett – mondogatta.

A gúnyos megfogalmazás ellenére Kirri tudta, hogy a bátyja nem becsmérelni akarja. Mindössze a véleményének adott hangot, hogy arra a munkára kellene összpontosítania, amiért fizetik: az újszülöttsebészetre. És a munkaideje alatt ezt meg is tette. A fennmaradó idejét azonban a kis laboratóriumában töltötte, amelyet egy régi takarítófülkéből alakított ki. Itt próbált lépést tartani a nagy kutatóközpontokkal, amelyek szintén a babanövesztő „zsák” megalkotásán dolgoztak.

Vagy a bátyja szavaival élve: itt gubbasztott, és hagyta, hogy az élet elmenjen mellette.

Időnként persze találkozott a kollégáival, vagy elment vacsorázni. De randevúzni rendkívül ritkán járt. Ami elég nagy hiba, mert Kirri nemcsak gyerekekre vágyott, hanem minden másra is, amire egy nő szokott. Szerető férjre, egy szép kis kertes házra... Nem kell, hogy a kert különösebben nagy legyen, csak egy grillt és a kerti asztalt fel lehessen állítani benne. Ja, és jó lenne, ha lenne benne egy nagy almafa, az ágán kerti hintával. Meg egy faházzal a gyerekeknek...

Kirri a homlokára csapott, és felnyögött. A bátyjának igaza volt, folyamatosan ámította önmagát.

Egy működő mesterséges méh létrehozása nemcsak vágyálom volt, hanem állandó emlékeztető a saját hiányosságára. Kirrinek ugyanis nem volt méhe. Mayer–Rokitansky–Küster–Hauser-szindrómában szenvedett, egy ritka rendellenességben. Működő petefészkekkel és női hormonokkal, de méh nélkül született. Nem eshet teherbe soha, és nem hordhatja ki a gyermekét. Természetesen a világ néhány kórházában már elérhető volt a méhátültetés, de a harminchét éves, egyedülálló Kirri számára ez a megoldás szóba sem jöhetett.

Ráadásul a volt pasijával való szakítás nagyon megviselte. Anélkül hogy észrevette volna,

beteljesítette a férfi jóslatát. Az állandó munka valóban alkalmatlanná tette az anyaságra. De a veszteségért némileg kárpótolta a tudat, hogy talán segíthet azoknak a nőknek, akik nehezen tudják kihordani a gyermeküket. Ezért akart kifejleszteni egy olyan „babanövesztő tarisznyát”, amelyben az egészen picike koraszülött babák is életben maradhatnak.

Ha valóban meg tudná alkotni, ez lenne a világ legfejlettebb újszülött-inkubátora. De mint oly sok más, ilyen jellegű dolog esetében, itt is bonyolult orvosi etikai szempontokat kellett figyelembe venni, és a kutatás még gyerekcipőben járt. Kirri ősz öregasszony lesz, sőt talán már nem is él, mire ez a találmány valósággá válik. Szóval talán mégiscsak igaza van a bátyjának. Ideje feladnia az önámítást, és helyette szembenéznie a valósággal. Kiváló sebész, és ha hatékonyan akar segíteni, akkor a tehetségét kell kamatoztatnia, ahelyett hogy egy vágyálomra vesztegeti az idejét.

Aztán megcsörrent a telefonja, videóhívás jött a bátyjától.

– Szia, Luci! – Kirri mindig így hívta, amikor ugratni akarta.

– Szia! Hogy vagy, mi újság Atlantában?

Nocsak, elmarad a fejmosás? Kirri őszintén meglepődött.

– Minden rendben. Jól utaztam, a létesítmények pedig fantasztikusak. Dr. Sawyer nagyszerű központot építtetett. – Kirri lelkesen beszélt a modern laboratóriumról, arról, hogy hozzáférhet a Piedmont összes kutatási területéhez, és hogy mindez milyen izgalmas.

– Izgalmasabb, mint itt nálunk?

– Nem úgy értettem – mentegetőzött a húga. – Csak itt minden nagyon más, és jó új szemszögből látni a dolgokat.

– Jól van. Hát akkor... Köszönöm, hogy megszervezted a helyettesítéstedet. Néhány hét múlva találkozunk.

Bár érzelmileg nem álltak túl közel egymáshoz, Kirri mindig számíthatott a bátyja támogatására. Ez a hívás megmutatta, hogy bármennyire is dühös rá Lucius a szökése miatt, mindig támogatni fogja.

– Köszönöm, hogy hívtál. Majd értesítelek. – Kirri nyelt egyet, de könnyek tolultak a szemébe. A bátyja jó ember, és szereti őt. Nagyon keményen kellett dolgoznia itt a klinikán, hogy bebizonyítsa neki: méltó a támogatására és a szeretetére.

– Vigyázz magadra, jó? – búcsúzott Lucius, azzal bontotta a vonalat.

Kirri hitetlenkedve meredt a mobiltelefonjára. Ez volt az egyik leghosszabb személyes beszélgetés, amit valaha folytattak. Általában kizárólag szakmai kérdésekről tudtak hosszan és részletesen beszélni.

Nem sokkal később ismét csörgött a telefon. Anélkül hogy a kijelzőre nézett volna, Kirri vidáman beleszólt:

– Üdv ismét, idegen!

– Maga az, Kirri?

A hang hallatán az arcába szökött a vér.

– Dr. Sawyer! Elnézést! Éppen a bátyámmal beszéltem telefonon, azt hittem, ő hívott vissza. Mit tehetek önért?

Ty kissé idegesnek tűnt.

– Hiányzik egy sebészünk. Beteget jelentett. Szóval arra gondoltam, megkérdezem, nem lenne-e kedve segíteni nekem a műtőben.

– Dehogynem. Nagyon szívesen – vágta rá Kirri. – Milyen beavatkozásokra számítsak?

A férfi felsorolt néhány műtétet, amelyeket Kirri már végzett otthon. Persze egy még meg nem született gyermeket megoperálni az anyaméhben, mindig érdekes.

– Biztos benne? – kérdezte Ty.

– Tökéletesen. – Főleg, ha ez azt jelenti, hogy szerezhetsz néhány pluszpontot a férfinál. – Mikorra kell beérnem?

– Amilyen gyorsan csak tud.

– Mindjárt indulok.

Kirri pillanatok alatt lezuhanyozott, felvett egy zöld szoknyát és egy pólót, amelyen egy

szívárványon átugró egyszarvú volt látható, aztán néhány percen belül elhagyta a házat.

Miután bemosakodott, és felvett egy műtéti köpenyt, sokkal nagyobb biztonságban érezte magát. A műtő volt az ő megszokott terepe. Itt volt a legmagabiztosabb.

Ma azonban arra is kellett figyelnie, hogy eltalálja a megfelelő hangnemet. Ha végre meg tudná mutatni a csapatnak, mit tud, megalapozhatná a renomóját a következő hat hét kutatómunkájához. És talán Ty Sawyer is más szemmel nézne rá.

Tynak be kellett ismernie, hogy le van nyűgözve. Már három műtéten voltak túl, de Kirri fáradhatatlannak tűnt. Rendkívül precíz sebész volt, és nagyon tehetséges. Az aggódó szülőkkel is csodálatosan bánt. Mind a leendő anyukákkal, akiknek műtetre volt szükségük, mind a szülőkkel, akik végignézték, ahogy a kisbabájukat egy kiságyon tolják át a folyosón. Ty nehéznek találta az ilyen helyzeteket, talán azért, mert ő maga is apa volt.

Amandának igaza volt, amikor arra biztatta, hogy kérje fel Kirrit, asszisztáljon a műtéteknél. Különösen, mert eddig nem éppen úgy viselkedett vele, ahogy egy vendéglátónak illik. Eredetileg úgy tervezte, a hétvégén meghívja az új vendégkutatót vacsorára az otthonába. El akarta vinni őt és a lányát, Lulut biciklizni a hatalmas Piedmont parkba, és meg akarta mutatni neki a legjobb reggelizőhelyeket.

Egyszóval Ty el akarta játszani a kedves vendéglátó szerepét – egészen addig, amíg nem találkozott Kirrivel.

Amikor azonban partnere és kollégája, Mark Latham lemondta a ma délelőtti műtéteket, nem volt más választása, mint segítséget kérni, hiszen nem akarta elhalasztani a beavatkozásokat. Amikor végül beadta a derekát, és felhívta Kirrit, meg volt győződve róla, hogy a nő aligha bír ki egy műtétnél többet. De a vele való munka olyan volt, mintha még két keze nőtt volna. Ők voltak a tökéletes páros.

Gyakran vendégeskedtek szakorvosok a klinikán, és mindig volt valami új technika, amit érdemes volt ellesni tőlük. De sebészként Kirri határozottan kimagaslott a vendégek közül.

– Ki a következő? – nyomta ki a műtő ajtaját Kirri.

Ty tájékoztatta őt az esetről. A hat hónapos kislány gasztro-oesophagealis refluxban szenvedett. Vagyis az a veszély fenyegette, hogy étel kerül a légcsövébe, ami viszont fertőzéshez vezethet. Ezért fundoplikációt kellett végezni: ez egy olyan laparoszkópiás eljárás, amelynek során a gyomorfal egyes részeit mandzsettaként a nyelőcső alsó része köré rögzítik. Ennek eredményeként a baba néhány héten belül teljesen egészséges lesz.

Mint kiderült, Ty minden aggodalma alaptalan volt. Kirri remek újszülöttsebésznek bizonyult, még a nehezebb műtétek során is olyan nyugodt volt, hogy közben beszélgetni is tudott.

Már a műtő ápolószemélyzetét is megnyerte magának.

Itt, a Piemont Szülészeti és Újszülöttgyógyászati Klinikán mindenki színes műtősruhát viselt, és mint kiderült, mindegyik szín valamiképpen Georgia államot szimbolizálta.

– Mit jelent a zöld? – érdeklődött Kirri, majd hozzátette: – Kaphatnék egy Babcock-kapcsot, kérem?

Stella, a műtősnő, aki átadta neki a kért eszközt, így válaszolt:

– Ó, az Georgia állam békáját jelképezi.

– Nocsak! Georgiának még hivatalos békája is van?

– Igen, a zöld fabéka – magyarázta Stella komolyan.

– Mindig tanul az ember. – Kirri előkészítette a második hárommilliméteres bemetszést, amely néhány héttel a beavatkozás után el fog tűnni, ha minden jól megy. – És vannak az államnak egyéb hivatalos állatai is? – Gyors pillantást vetett Tyra. – Szívást kérek!

Stella azonnal válaszolt:

– Georgia madara a vörös gém, a hala pedig a déli Appalache patakpisztráng. – Stella felsorolta a többi: volt állami virág, drágakő, rovar... és Georgia állam hivatalos mezőgazdasági terméke a földimogyoró volt.

Kirri felnevetett.